

Kun
Ääni- ja
kuvatallennetuottajat ÄKT
 ry
 jakoi
 viimeksi
 tunnustusta
 ansioituneille
 ääni-
 ja kuvatallenteiden
 tekijöille,
 huomioitiin
ErikoisEmmalla
v.-50 syntynyt
Kiril "Kirka" Babitzin. Hän
on eittämättä
yksi maamme
todellisia
kiintotähtiä,
ja viime vuosien
saavutukset
nimenomaan
tallennepuolella
lienevät olleet
painavia
perusteita,
vai mitä?

Kysyi
 ja kuvasi:
PEKKA NISSILÄ

K I R K A

- Kyllä, niin luulen. Olen laulanut vuodesta -62 ja -67 lähtien tehnyt levyjä. Viimeisen neljän vuoden aikana tekemiäni LP-levyjä on myyty yhteensä yli 500.000 ja yhtä yksinään yli 200.000. Se on ensimmäinen kerta laatuaan ja Suomen ennätys. Kaikki on kuitenkin monenlaisen yhteistyön tulosta, siellä on säveltäjät, sanoittajat, sovittajat, muusikot ja äänittäjät, jotka ansaitsevat oman kiitoksensa. Olen kyllä iloinen ja nimenomaan siitä, että kerrankin tällaisessa tilanteessa minut on huomioitu.

- Minähän olen aina halunnut tehdä musiikkia kaikille. Niinkuin sanotaan, että musiikilla ei ole rajoja. Siihen mä perustan tämän koko jutun, olen halunnut kaataa raja-aitoja omalla "hiljaisella" tavallani. Olen laulanut rock 'n' rollia koko ajan, ja siinä ohella poppia, iskelmää, soulia, rytmänbluusua, palavalla halulla. Mutta ei se rock 'n' roll mihinkään voi jäädä mun laulusta. Ja jengi tykkää, kohdusta hautaan, voisi sanoa Tuomari Nurmioita lainaten, sekä levyateriaalista että esityksestä. Sen näen noilla konserttisali-keikoilla, siellä on kaikenikäistä.

- Ilahduttavaa oli, että samassa tilaisuudessa Jaakko Salo sai Kultaisen Emmän. Jaakko oli minunkin ensimmäisestä menestyneestä levytyksestä alkaen ohjaajanani pitkään. Hänhän on tehnyt paljon työtä suomenkielen huolellisen ääntämisen puolesta, ohjannut erittäin montaa suomalaista laulajaa laulamaan oikein ja selvästi.

Rockpuolellahan on usein lähdetty siitä, että soundi ja rytmi ja se "fiilis" on se tärkein. Ettei ole niin tarkoituksaan "saada selvää", eikä sanat aina edes merkitse mitään.

- Kun mennään kaupunkimiljööstä ulos maakuntiin, niin yllättäen niillä onkin merkitystä, ihmiset todella

kuuntelee sanoja. Hyviä tekstittäjiä on vähän, niitä pitäisi saada esiin enemmän. Tekstillä on niin paljon merkitystä siihen lopputulokseen.

Edelleen tapaa ihmisiä, jotka ovat olleet siinä uskossa, että esim. Irwin teki omat tekstinsä.

- Ne henkilöityy niin esittäjään. Monet luulee, että minäkin teen tekstejä. Tietenkin laulajan pitääkin tulkitella teksti omalla tavallaan, mutta en mä TEE niitä, ne ei synny minussa. Sävellyspuolellakin minulla on nyt vasta 30 vuoden jälkeen virinnyt ajatus, että voisin tehdäkin biisejä. Laitoin eka kertaa säveltaidetoimikunnalle hakemuksia. Se tuli bumerangina, mutta se ei häiritse, ensi vuonna uudestaan.

- Mutta ihan vakavissaan tuntuu siltä, että olen kypsytynyt ihmisenä ja musiikkijutuissa niin, että tuntuu kivalta tehdä jotain, jotain ihan oikeata itseään. Kun olen kaksikielisestä perheestä, niin minun on vaikeata suoltaa suomenkieltä ihan puhtaasti suomalaisittain. Eli luontevinta olisi, jos saisi biisejä aikaiseksi, ja sitten pyytää jotain tekemään tekstejä siltä pohjalta miltä tuntuu.

Muuttko tekstejä?

- Kyllä, ja on meillä Vexin kanssa ollut ankiariakin yhteenottoja siitä. Hänen mielestään jonkun sanan tai lauseen muuttaminen toiseen muotoon pilaa klangia tai riimitystä, minun mielestäni pitää mennä melodian ja laulun esittäjän puolelta. Kyllä se idea ymmärretään, vaikka joku vivahde muuttuukin siksi, että se olisi helpompi laulaa.

Olet tehnyt koko ajan käännösbii-sejä, sekä käännettyjä että uusia originaaleja. Scandian loppuaikoina teit Chuck Berryä ja Rolling Stonesia suomeksi. Miltä se tuntui vetää Berryn "Rock 'n' roll Music" suomeksi?

- Oudolta, hyvin oudolta. Mutta

kun kuunteli alkuperäistä ja sen tarinaa, ja otti sitten sen (Pertti Reposen) käännoksen, niin eihän se enää niin omituiselta kuu-llostanut.

Se Berryn tarina varmaan nimenomaan auttoi, olisi ehkä vaikeampaa kääntää Little Richardia, "a wopbamaloma", ja "gotta girl named Sue"...

- Joo, se on aika ... vaikeata! (naurua)... Meillä on pitkiä sanoja, jotka ei soi.

Suomenkieli ei toimi slogantyyppisesti, ellei sitten mennä enemmän hesalaisen murteeseen. Dave Lindholmhan alkoi oikomaan tyyliin "lähetää", ei vahingossakaan "lähdetään" ja "turhii juttui", ei "turhia juttuja" ...

- Kyllä, mutta luulen, ettei ne mene tuolla yleistasolla sillä lailla läpi, että niitä voisi käyttää missä vaan. Ja sitten tulee nämä suomalaisuusseurat ja kielenhuoltoliot valittamaan, että "miten tällaista voidaan tehdä!" Kun mä -62 aloitin, niin ei tullut kysymyksenäkään, että olisi laulettu suomeksi, ei jumankautta millään. Ja se eka levytys tuntui siksi aika oudolta, suomeksi ja vielä jatsahtavaa, puheosat ja kaikki ...

Sittenhän teit heti elokuvamusik-kia - lyhyt elokuvaurakin siinä olijossa oli tilausbiisejä ja suomea, eikä iskelmälyriikkaa ollenkaan: "Avaruuslaulu", "Alku kaiken kauniin", "Saat kaiken" ...

- Ne oli hyviä biisejä, ja ovat vieläkin. Tietenkin sen ajan tekniikka vähän hirvittää, mutta se on osattava jättää sivuun. Olen just tekemässä Kuustosen Mikon kanssa yhtä TV-juttua, ja siihen valitsin esimerkiksi tuon "Alku kaiken kauniin", kyllä se toimii.

Olit mukana Dannyn kesäshow'ssa ja perään pyöritit jo omaakin. Millaisella ohjelmistolla?
 - No bändissä oli tällaisia jehuja

kuin Pekka Pöyry, Paroni Paakkunainen, Seppo Hovi, joka oli erittäin kova rock'n'roll -pianisti, Kaj Westerlund ja Timo Lindström. Timppahan on aina ollut suuri rock'n'roll-fani, tykkäsi laulaa bluesia. Mayall ja Clapton oli sen tosi kovia suosikkeja ... Kun Timppa on nykyinen tuotantopäällikkö Finnlelyllä, niin sitä voi olla vaikea uskoa hänen taustaansa vasten, samoin Kajden. Sehän on myös vannoutunut rock'n'roll-kitaristi, pianisti, basisti ... soitti mitä vaan.

-Me vedettiin soulia - Aretha Franklinia, Sam & Davea, James Brownia ... Tuosoul on minulla kumma juttu, mutta varmasti se johtuu sieltä, että bluesista ja gospelista on ne voimakkaimmat vaikutteet tulleet. Ja on tämä Little Richard, jonka jutuistamoni lähti tekemään soulia. Sieltä mun laulutapa on, eikä sitäkään helpolla uskoisi, kun kuuntelee joltain "Surun pyyhittämistäni". Yksi ikuisuuskyseminen on, kun moni kysyy, että "mikset sä teesoulia, mikset sä tee rock'n'rollia?" - mä olen tehnyt sitä koko ajan. Minua häiritsee hirveästi se, että "miksi sä olet vaihtanut tyylillä?" Milloin? Musiikkityylejä on erilaisia, mutta laulutyylillä, persoonalla ei voi sillä lailla muuttaa. Ja eri tyyliä olen tehnyt AINA.

Tunnetko olevasi joidenkin biisien vanki, että ne on pakko vetää?

- Kyllä, olen joskus jättänyt joltain pois, niin heti tulee noottia, että "mikset sä laulanut sitä?" Mä esiinnyin 1 tuntia minimi, johtuen just siitä, että muuten ei mahdu biisit.

Suhtaudutko musiikkiin taiteena?

- Kyllä. Eli Kirka taiteilijana pitäisi olla vapaa tekemään niinkuin itse näkee, ja tehdä biisilista sen mukaan kun tuntuu.

- Kyllä mä koen sen itse vielä tekeväni kuitenkin, vaikka onkin nippu itsestäänselviä biisejä. Ja pääsen niihin kuluneimpiinkin kiinni sillä hetkellä, kun näen ne päät siinä ja ne on mukana. Joskus tietenkin tuntuu, ettei jaksaisi joltain vetää, mutta eihän se kuulijasta tunnu tylsältä. Ja olen huomannut, että ihmiset tulee kuuntelemaan niitä vanhempia biisejä. Että uudet on ihan okei, mutta "Hetki lyö" ja "Varrella virran" ...

Luulisi, kun on 200.000 jotain myyty, että ...

- "Surun pyyhittämistäni" tottakai, mutta esim. tuo "Varrella virran", niin joka ilta vedetään. Se on myös ohjelmistoni karaoke-suosikki!

Katsoitko, että sinulla olisi kuitenkin tällaisena kestoartistina varaa tehdä ohjelmisto niinkuin haluat?

- Tämä on niin sosiaalista puuhaa, kyllä tässä se palveluista täytyy myös pitää mielessä. Suomessa on tämä mentaliteetti, että yleisö lipun ostessaan omistaa sen esiintyjän. Ulkomailla jengi tulee katsomaan ja kokemaan esitystä, eikä omimaan sitä tyyppiä. Jos et täällä sitten palkintona tästä suosionsoituksesta anna joltain nimmariä tai sano paria sanaa tai poseeraa jonkun vieressä kuvassa, niin olet heti nenä pystyssä kävelevä diiva, joka ei välitä niistä, jotka sinut on asemaasi nostaneet ja maksaa sun palkan jne.

- Luulen tulleeni siihen vaiheeseen, että olen ottamassa elämäni lankoja omaan käteeni enemmän ja tiukemmin. En revi ja käytä muita ympärilläni enää niin hirveästi, en hajaannuta sitä asiaa vaan kokoaan yhteen. Biisien tekokin on sitä, en ota sieltä ja täältä ja käytä, vaan katson, saako itse aikaan. Tietenkin ottamisenkin on edelleen mahdollisuus, ja viime vuosina kun on ollut hyväksi havaittu ryhmä, joka on tuottanut myyviä biisejä, niin okei. Mutta kun olen laulaja, ja siis tämän kokonaispaketin näkyvin hahmo, niin jos joltain menee pieleen, niin minuunhan sekin kaatuu, vaikka syy olisi missä tahansa. Tämänkin takia olen päättämässä enemmän ja enemmän, kuuntelemalla toki muita.

Kun olet esillä, esiintymässä, niin oletko se SINÄ?

- Nykypäivänä ilman muuta, mutta kyllä joskus ammoisina aikoina ihmettelin, että "kuka tää on kun on luotu tähän?". Ei ihan siinä, kun se ekasukse oli päällä, joka lähti "Hetki lyöstä", vaan vähän myöhemmin. Tietenkin se suosio sinänsä oli kivaa. Mutta että "mikä tää juttu on, mikä niitä vaivaa, mikä niillä on, mikse ne huutaa, mikse ne repii, miten tää syntyi, kuka sen on luonut?" Lehdet oli silloin tärkeitä, radiossa oli yksi kanava periaatteessa, TV ei vielä näytellyt mitään osaa. Ei siinä tarvittu kuin yksi naistoimittajan juttu, että "herrajumala mikä tyyppi", niin ihmisillä oli kuva selvänä, ja se riitti.

- Minäkin olin kadun kundi, tottunut liikkumaan Hesassa ihan missä vaan, ja yhtäkkiä moneen vuoteen ei ollut kadulle asiaa, en voinut käydä missään. Se minun ympyröitynen ulkopuolinen maailma teki siitä sellaisen. Ja vaikka nyt on tiedonvälitys ihan toista luokkaa ja jutut on paljon tutumpia kaikille, niin kyllä jossain kansanjuhlissa on edelleen aikamoista, ei nyt niin hysteeristä kuin ennen, mutta kuitenkin. Hesassa on jo totuttu, ehkä ollaan sen verran kansainvälisempiäkin jo, mutta toisaalta täällä on nimenomaan se kivikasvomeininki. Kun kävin Porissa katsomassa Ringoa ja bändiä, niin kyllä kierrettiin kuin kissa kuumaa puuroa, välillä uskalsi joku tulla pyytämään nimmariä.

- Tässä on omat huonot puolensa, mutta kenen leikkiin ryhtyy, se leikin kestävään. Hölmöä on kuitenkin ryhtyä eristäytymään liikaa, siinä menettää sen tärkeimmän, eli kommunikoimisen. Jos ei liiku missään, ei käy kuuntelemassa ja katsomassa mitään, niin esiintyvä ihminen menettää paljon. Tässä tapaa kaikenlaisia ihmisiä eri puolilta maata ja miksei maailmaakin, kyllä tämä sellaista sosiaalityöntekijän hommaa on. Kaikenlaista palautetta tulee, ja se on tärkeää. Tässä duunissa on kaiken aikaa antavana ja saavana osapuolena.

Saatko paljon postia?

- Kyllä, koko ajan. Paljon syvällisiä kirjeitä isoista elämäkokemuksista, eikä niissä pyydetä mitään vastauksia. Esimerkiksi tämä Sammyn onnettomuus, niin ensimmäisenä

joku joka on menettänyt läheisensä jotenkin noin, ottaa se puheeksi.

Laulajat on tunteiden tulkkeja, ja esiintyminen on sosiaalinen tapahtuma.

- Nyt kun on Juhantalo esillä niin puhutaan paljon vastuusta ja veloista jne. Olen jo saanut siitä Apulehden jutusta paljon palautetta, että "ai sä et olekaan vetänyt mitään konkurssesja, aika kova jätkä, oot maksanut velat". No joo, mutta se kesti 14 vuotta hei. Mä olen sen halunnut hoitaa, se on mun velvollisuus. Aiemmin Suomen Kuvalehdessä otin esiin nämä ohjelmatoimistovedätykset ja verotuksen. Jos maassa on korkea verotus, niin se johtuu siitä, että me on haluttu nämä palvelut.

- Mutta verotuksen kanssa minä olen törmännyt tähän "sivuosio"-ongelmaan. Kun toimin yhtiömuodossa, eli minulla on tasan yksi työntekijä, niin en saa freelance-pidäystä tietenkään, eli minulla on normaali verokortti. Ja siinä on mielestäni sivuosio-prosentti, jota pitäisi soveltaa esim. Gramex-korvauksiin. Eikä ne ole minulle mitään sivutulot. Tätä olen yrittänyt saada muutettua. Kyllähän verotus yleisesti ottaen meikälaisilla on mennyt parempaan suuntaan ilman muuta, mutta valitettavasti epäkohtia löytyy.

- Työn arvostus ja työntöne ilo pitäisi saada säilytettävä. Ja tänäpäivänä se on kullon arvoista, että sulla ON työtä. Minäkin olen musiikkijon työttömyyskassasta aikanaan saanut rahaa, ja se on tietenkin hyvä systeemi. Me maksetaan "korkeita" jäsenmaksuja joidenkin mielestä, mutta sitten kun se tosipaiikka tulee, niin siinä se apu sitten on. Nyt on jotkut nimenomaan laulajat puuhanneet konsertteja työttömien hyväksi, ja olen mieltynyt, että voisi yrittää järkätä jäähallirundin ja jengillelipun hinta omantunnon mukaan. Kansan karttuva käsi on yllättävä.

- En mä mitään sädekehää halua, mutta mielestäni hädässä olevan auttaminen on ihmisen perusjuttuja, tilanteesta kuin tilanteesta. Eikä ryöväitä valtiolta rahaa tai käyttää epä-määräisiä keinoja asemansa kautta. Kun näit valtiovalion edustajien juttuja tulee, niin aina on mielessä, ettei savua ilman tulta. Tässä on se ikuinen ongelma, että oli järjestelmä mikä vaan, niin se ei toimi, kun aina on joku välistävetäjä.

- Minulla ei mene läpi yhtään, että mennään mieluummin kassaan. Jos alkoholisoitu tai on joltain mielen-terveydellisiä ongelmia, niin ne on ymmärrettäviä nykypäivän sairauksia. Mutta että ehdoin tahdoin toivotaan vähän kuumetta, että pääsisi vapaalle, sitä en käsitä. Mä olen tehnyt ihan pikkujätkästä duunia, ja se on työnteko kun pitää mielen-tereyden kunnossa. Tai sitten ollaan duunissa, "että hoh hoh, kun väsyttää". Mikä väsyttää? Työnteoko? Tämä on niinsuomalainen asenne. Jameit kun on pidetty ahkerana ja sotavelat on maksettu ainoana kansana ...

Voisitko olla vuoden päät?

- Kyllä, jos mulla olisi taloudellisesti siihen mahdollisuuksia.

Et luule, että sinut unohtettaisiin?

- En usko. Täällä joskus unohtetaan aika äkkiä, varsinkaan jos ei ole hittiä. Majasen Pave myi 5-6 vuotta sitten timanttia, ja nyt viimeisin lyö-joka ei ole yhtään edellisiä huonompi-jäi kait lähestulkoon hyllylle. Euroviisu Yamma Yamma laitettiin kokoomalle, johon on näköjään mainonta satsattukin.

- Se lama näkyy nyt kautta koko alan, myös levymyyntiä myöten. Satuina näkemään sen viisukeikan, se olisi voinut olla yksi askel johonkin suuntaan, ainakin myyntiä ajatellen. Sehän on iso satsaus, lähteä messiin ja hoitaa se koko juttu.

Sinähan olet käynyt sen kokemassa. Onko siinä mitään järkeä?

- Silloin siinä on, jos siihen satsataan kunnolla. Että siinä on tekijöiden lisäksi tuottaja ja ohjaaja jne. Ja että siellä paikanpäällä toimii tiedotus kunnolla ja aktiivisesti, että todella yritetään. Kyllä sellaiset paketit on olleet kymmenen parhaan joukossa, minä olin ja seuraavana vuonna Sonja Lumme esimerkiksi. Näen sen oman maan edustamisena, sen musiikin esiintuojana. Kielirajoite pitäisi poistaa, ei siinä identiteettiä katoa. Emme ole vielä päässeet siitä "alemmuuden" tunteesta, että sitä pitäisi MYYDÄ. Viime kädessä siitä on kysymys, että tämähän Länsi-Euroopan kolme saatasiin niin musiikin kuin muunkin suhteen kauppa-alueeksi.

(Tässä vaiheessa taustalle laitettiin pyörimään miehen levytyksiä vuosien varrelta. Ensimmäisenä Blues Sectionin nimellä tehty "Anna suukko vain", Love -67) Olit tässä ensimmäistä kertaa studiossa laulamassa.

- Olin siellä jo taustojen teon aikana, olin hyvin kiinnostunut siitä miten se tehtiin. Otto Donner ja Atte Blom istui tarkkaamossa ja diggaili, että "hyvä meininki". Siinä oli erilainen klangi, josta ne tykkäsi. Jouduin siihen sitä kautta, kun Creatures soittoi Hankenilla kellarissa, katutasossa oli sissimussa ja yläkerrassa soijassa. Ja siellä pyöri mm. Otto, Chrisse Schwindt ja Eero Ojanen soittamassa. Ja kun herrat perusti Love Recordsin, niin siitä ... Me tehtiin perään musaa leffaan Vihreä Leski, tämä oli niiden ihan ekoja tuotantoja.

Sitten olit heti perään Scandialla, kuinka se kävi?

- Lindströmin Timppa oli joskus kysynyt minua Islandersiin, mistä olin kieltäytynyt, kun Creatures oli olemassa ja toimi hyvin. Vuotta myöhemmin se sitten levähti. Perustettiin Mosaic, josta ei tullut yhtään mitään. Semeni ihan ketuilleen koko touhu. Sitter ne kysyi uudestaan, ja mä lähdin, ihan vaan laulamaan. "Hetki lyö" on nimenomaan The Islanders, eikä Kirka & The Islanders. Mutta biisit personoituu niin herkästi laulajaan.

Mistä se biisi löytyi? Kukaan ei oikein ole kuullut alkuperäistä.

- Minä olen, se on itseasiassa aika samanlainen. Siltä pohjalta siihen aikaan pyrittiin tekemään. En muista sen bändin nimeä, minulla oli

kyllä se levy, mutta valitettavasti se oli siinä nipussa, joka pöllittiin. "Leijat" tehtiin myös ihan alkuperäisen soundeilla, laulua myöten. Siinä muuten Timppa laulaa mukana unikseksä lähes koko ajan.

("Silta yli synkän virran", Scandia -70) **Vaikka sinulla on mustan miehen maine, olet kuitenkin tehnyt myös valkoisia amerikkalaisia ja brittiläisiä lauluntekijöitä : Rod Stewart, Paul Simon, Van Morrison, Neil Young - hieno "Kanelipuun alla" Jarkko Laineen kääntämänä - ja niin edelleen. Tämä nyt on Simonin gospel-biisi, mutta kolisiko muuten?**

- Kyllä, sieltä alusta asti. Ei sellaisia bileitä ollut, missä ei Creatures-kundien kanssa vedetty akustisilla niitä biisejä. Tämä oli miustaakseni tuottajan valinta kuitenkin, paha biisi vetää.

Sovitus on Esko Linnavallin, oliko teillä hyvä yhteistyö ?

- Oikein hyvä, Esko oli hauska tyyppi. Jaakko Saloon verrattuna rempseämpi ja rennempi, sellainen soitajapoika. Paljonkin puitiin yhdessä juttuja, Esko käytti isoja kokoonpanoja, oli torvia ja viuluja. Teimme pitkään töitä yhdessä, myös radion puolella, kun oli näitä EBU:n konsertteja. Ja kyllä yhteistyöni UMO:nkin kanssa juontaa varmasti siitä. Erittäin positiivinen kuva minulle jäi hänestä.

("Älä hämää", EMI -74) Mikä sai EMI:lle muuttamaan?

- Halusin tehdä omalla bändillä levytyksiä, minulla oli helvetin hyvä bändi. Halusin olla enemmän osana yhtä isompaa kokonaisuutta. "Tiukka linja"-LP saikin paljon positiivista huomiota musiikkipiireissä.

Ehkä ne oli iloisia, kun "Kirka on ryhdistäytynyt", Scandiallahan oli ollut näitä "Mamy Blue" ja "Tulkaa tömistämään". Härmää -tyyppisiä levytyksiä ei ole pahemmin Suomessa tehty - rankka rock, isot torvet ja keuhkot pihalle!

- No eipä ole joo ... Tässä on mun bändistä mm. Kassa (Halonen), Mircea Stan, Pentti Lahti ja Ippe Kätkä, lisänä ainakin Salmisen Simo. Osa tehtiin livenä, kun ei onnistunut muuten. Rakenteissa ei pysytty, ja arrit oli joskus ihan pohjalta "kato siinä kohtaa tulee tää, ja sitte ..."

Luetko nuotteja?

- Luen. Jossain vaiheessa kävin pianotunneilla, ja hanuria olen soittanut ihan pikkupojasta. Kerran käytiin mun "heviorkan" kanssa yhdessä musiikkiliikkeessä ja kun tempasin sieltä hanurin ja vedin jotain polkkaa, niin kyllä jengi katsoi, että mitä helvettiä! Koulutus on erittäin hyvä juttu, kaikkien pitäisi tietää, miten ne biisit oikein menee, mitä nämä soinnutukset on ynnä muuta.

Bändisi ovat olleet hyvän maineessa aina.

- Lähtökohta se on ollutkin. Siksi minulla ei ole bemia ja omakotitaloa, olen aina satsannut bändiin. Se on kuin laittaisi rahaa pankkiin, hyvällä bändillä pystyt esittämään hyviä juttuja. Enkä ole ajatellut, että minun pitäisi saada siitä potista suurin osa, varsinkin, kun on tehty koko illan keikkoja. Kundit soittaa ensin

pari kolme tuntia, sitten puolitoista tuntia mun keikkavedäystä, ja siten vielä ainakin tunti, ellei enemänkin!

- Se on murhaa, ja sitä ei useinkaan oteta huomioon. Olen minäkin koko illan laulanut, että tiedän miltä se tuntuu. Ns. huttua en ole koskaan kuitenkaan julkisesti laulanut, siis tangoa, valssia, humppaa. Oli tosin tässä yksi TV-juttu, missä "Leijat" vedettiin humppana ja "Uraliin" hevishufflana, mutta se oli sellaista kokeilua.

("Lauantaiyö", EMI -76) Sekä originaaleja että käännöksiä, joista tämä on aika hyvä löytö.

- Meillä oli aika kova meininki bändissä. Huomattiin, että Halonenhan se on kova laulamaan, ja se on myös kova Edgar Winterfani, jonka ohjelmistosta tämä otettiin.

Oletko myöhemmin ajatellut levyttää tällaisia alan klassikkoja, kuten tässä "When a Man Loves a Woman"? Sehän tuli äskettäin esiin Michael Boltonin tulkitsemana?

- Olen joskus, mutta ne on olleet enemmän vaan keikkasetissä. Minulla on nyt pientä vääntöä levyfirman kanssa, kun en niin haluaisi tehdä viidettä levyä samalla reseptillä. Ymmärrän kyllä nämä talousteikat, kustannus- ja tekijänoikeudet, jotka on iso juttu, ja kun on tuommoinen hyvä tiimi, mutta silti haluaisin murtaa taas jotain.

("Krääsät ja silkkirääsyt", Finn-disc -77) Sitten taas koko LP käännöskamaa.

- Tähän teki Kassa ja Söderbergin Nono puoliksi arrit, tämä on Rod Stewartin ohjelmistosta. Ja huom, Irina Milanin käännös, varmaan ensimmäisiä häneltä, luulin. Olen aina arvostanut häntä laulajana. Me tunnettiin Lindströmin Timon kautta, ja hän vaan sanoi, että voisi tehdä. Yksi suosikkini tältä levyltä on Van Morrisonin "Crazy Love". ("Rakkauden sain" Juha Vainion kääntämänä -lat.huom.)

("Kahden hullun matka", CBS -85) CBS-kaudellasi kiinnittää huomiota se, että kehitystä on tapahtunut - tietenkin tekniikan puolella, mutta myös laulussa. Ja kaiken säälän keskeltä löytyy tämä, mielestäni yksi urasi huippusaavutuksia, Kaartamon Esan biisi.

- No Jari Laasanen tuli puikkoihin, mikä teki kyllä paljon. Esan tunsin jo Broadcastin ajoilta, ja se tuli tekemään tämän yhden biisin. Se on mun eka konekompibiisi, Fairlightilla tehty. Aluksi en oikein päässyt tuohon tekstiin sisälle, mutta sitä alettiin oikein toivoa keikoilla, ja nyt se on yksi minunkin suosikeistani. Toinen hieno fiilis tältä ajalta minulla on "Nightshift", johon Hector teki uuden tekstin ("Öisin" -85), kun se käännös ei oikein toimi Suomessa - "Marvin Gaye oli ystäväni ..."

Ja Flamingolla sitten nousujohtainen urakehitys ...

- Niinkuin alussa mainittiin, kyllä. Onhan se ollut hienona käydä maan myödympänä artistina näissä Monacon pr-tilaisuuksissa. Ei siellä ole tarvinnut hävetä, pää pystyssä vaan alan ihmisten joukossa. Joitain bii-

sejä sieltä on saatu levitettyä, mitään minun levyäni ei ole vientiin sillä lailla laitettu. Ei edes sitä R.O.C.K.-LP:tä, sillä me vasta saatiin kotimaa haltuun. Mutta on siellä biisejä, jotka voisi olla ja mennä ihan missä vaan.